

Polgár István versei:

Paripa most

*Lovacska néz rám. Tengericsövekkel
megrakva kocsija tetézve.*

*Ráver a paraszt, s ő, szegényke,
nekifeszul, a dombra úgy üget fel.*

*Paripa most, szoborszép. És a sárga
Nap mintha hátán ringatózna:
műlovarnő, produkciója
végéhez ért s vonul ki szalutálva.*

Születésnapra

*Ma is egy súlyos éved tűnt el.
Szomorú vagy, de titkolod.
A balsors játszott életünkkel.
Rámpazaroltad szép korod.*

*Nem az vagyok, akinek hittél?
Kezedre hajtom a fejem.
Hóval, faggyal támad a gyors tél.
Hülök, szoritlak nereven.*

Kérés mentőtanúmhöz

Balassagyarmat,
nagy a hatalmad,
magadhoz vonzol újra s újra,
visszaeső-bűnös fiadnak
védője vagy s mentőtanúja.

Szorongra állok.
örlökte vádlott,
s hangzik a vád: „E férfi gyáva.
E férfi nem tesz semmit, hogy ki-
védje az ütést, ez csak állja.

E férfi nem mer
a szeget szeggel-
elv szerint élni s nekimenni
az aljasságnak és a rossznak,
taposhat rá sok senki-semmi.

E férfi törpe
gondoktól tört le,
magát megadta sorsnak-kénynek,
maganak alkotott világot
s abban él, mint földben a féreg.”

Hogy védekezzem
e vádak ellen?
Tények. Robbannak, mint a bombák.
Az ítéletbe belenyugszom
előre, mielőtt kimondják.

„Pólyás korától
ismerem, bátor” —
kezded. te ekkor vallomásod.
(Nem változtál: szelíd vagy, bölcs vagy
s nyugalmas, mint a gömbakácok.)

„Pólyás korától
ismerem, bátor” —
ismétled meg felémmutatva.
„Az Ipolyból fuldokló asszonyt
mentett ki, még mint zöld kamaszka.

Lázadt parasztok
ajkán fakasztott
hálaszót, csendőrszájon szitkot.
Verekedett, az aljas és rossz
hüllőfejére rásuhintott.

S hogy törpe gondok?
Ő nem toporgott
szikla előtt se, félrelökte.
Átölelte az új világot,
nitte és vitte tündökölve.

Huszonöt évig
lobogva élt itt
a házaim közt, hevülését
remények csillagsziporkái
s emberi áidások kísérték.

Elvitte útja
s nyomát befújta
a szél homokkal, hópehellyel,
de vissza-visszatért titokban,
enyém maradt, sosem felejt el.

Tudom, e férfi
ma is a régi.
megrázza magát s neklendül,
azzá lesz, aki volt, kitepi
bűnei bokrárt gyökerestül."

Csend a teremben.
Mély csend. Esetlen
csillanása szemüvegeknek.
Fejek hajolnak össze. Döntés.
Mehetek . . . Torz öröm remegtet.

Balassagyarmat,
nagy a hatalmad,
magadhoz vonzol újra s újra.
Visszaeső-bűnös fiadnak
meddig maradsz mentőtanúja?